

Partington

Ra: Portage.

Här ett fullständigt lager af grocerier till lågsta priser. Vi köpa våra varor direkt samt i vagnslaster samt uppräkna flera fåsaker för att visa, att penningar aldrig tas genom att handla hos

1 ekick bista mjölk	\$2.35
do do Södberg-Bakelse	\$2.15
1 do groft kliffländadt	50c
1 do kli.	45c
20 lb fint kvitsocker	\$1.00
22 do Brunt	\$1.00
5 dit godis (förblandt)	\$1.00

PENGAR.

NOVELL

AF

ERNST AHLGREN.

(Forts. fr. föreg. nr.)
—Nej, nej,—protesterade Mätta och började förvrida sitt gamla ansigte, grät inte, kände fru. Jag ska springa in och säga till-kandidaten.

—Nej, jag vill gå själv.

Selma gick genom raden af förfallna rum, hvarvar dörrar slammade slapp och förtorkat. Fadern bodde i den där andan af huset, der han hade sin sarskilda ingång, men Selma hade icke vägat gå den vägen när hon kom, ty hon hade en vidskepelig föreställning om att hon kunde få se honom liggande dod.

I den stora salen, som låg utanför hans rum, stod Richard ensam framför ugnet det flammade en bras.

—Ah Richard, Richard,—sade Selma i det hon icke ens tänkte på att räcka hänen handen,—tror du att han dör?

—Nej, det troj jag inte, men man kan ändrig var säker.

Selma skakade i hela kroppen och tryckte näsduken mot ansiktet.

—Sesa, tag nu af dig,—sade kusinen och gick fram för att hjälpa henne af med kappan, som han hängde undan.

Hon kastade handskar och hatt på en stol och skyndade mot dörren.

—Nej, värmdig först ett tag, värdet är rätt,—sade kusinen.

—Jag kan inte vanta.

Han stälde sig för dörren.

—Du får inte gå in förr än du är lugn,—sade han vresigt. Det fans ingenting som han afskyde varje anträde.

Hon syrsade ej, men sökte komma ifrån.

—När du blir lugn—upprepade han och sköt henne undan.

—Jag skall se honom!—utbrast hon taffigt och ville tränga sig fram.

Då blef han ond.

—När du hör, att du inte far!—utfor han i en hasända halftyskning, tog bort om armen och kastade henne tillbaka så väldarsamt, att hon skulle ha fallit, om hon varit mindre vig. Men nu gaf hon svigt som en vidja och roddes med stödet. När han tog handen till sig, stod hon lika rank och rak.

Hon sätter på honom, lugnare ejed ens. Hans ansigte var sammanhugget, korensligr vrede, och hettan hade stigit honom i pannan, hvars adror avsöde. Då jämna hennes uttryck, och hon log med ett dämpadt lärde, som om hon återtappat en gammal van, men ej ville ge sig till tikkana. Så vände hon sig om hett saka, alt jämt med detta leende.

—Gick bort till soffan och drojde ett sognblik i bortvänd stallning, medan hon tryckte näsduken mot sitt ansigte. Men der fans icke längre nägra tärar. Det var endast en glädje hon ville få.

Hon njöt af hans brutalitet.

Det var som om den gifvit tillbaka, hvad hon förlorat: de bortvunna Åren, det förmälede!—alt!

Hon—den i hemmet allherskande—den uträkna bläsader, hon, som med en smekning kunde koppla alt hvad pengar formå skänka, och som af omgivningen Altydas för kost och ion, hon stod nu och not att bli åthårdat som en hund; så stor är makten af det som är nytt. Men det var icke blott det nya, det var nägonting annu mer: det var också det gamla. Det var minnenas, häxkomsten,—det, som hon saknat så bittert—det var ungdomen, litvet friheten—alt detta, som hon slät för pengar, alt detta som icke ledes och beräknas, utan kommer af sig sjelf. Det var friskheten af att känna en annans vilja mot sin egen, icke med tvånger att böja sig, utan med friheten att brottas. Hon var hvarken den rika frun, som skulle Altydas, derfor att hon betalte, eller den unga quinan, som fick forda, derfor att hon kunde bevälia. Hon var helt enkelt kusinen, som måste underkasta sig eller strida

da för sin rätt—alldeles som torri i verden.

Hon kunde jublat högt,—och ändå låg fadern sjuk derinne! Men hon kände sig trygg nu: Richard var ju der. Hennes egen gamle tvärighet! Hon kunde grätit i glädje. Den fans icke rum för någon annan kansla.

Han stod och såg på henne.

Hon stodde sig med venstra handen på soffans karm, så att kroppen fick en uttung och axeln höjde sig. Ryggen var i ett tillstånd av spänning, hvareigenhet mittjana vekhet föll af mer i ögonen, och den mörkbruna, tätt åtslagna pojkenes framhöjd med sitt tjocka ylghöfternas fasta form. Det fans i den figur af linernas renhet, som mäste drägra, sin uppmarksamhet.

Den ungelukaren beundrade också, men endast som facman. Han tankte på hur sund och stark denna quinno-gestalt måste vara. Och han jämförde den, utan att göra sig reda derfor, med andra sådana, som han sett, levande och döda,—hvilka alla i hans föreställning föro samman till en enda blodfattig, försörd typ.

—Du har alldeles rätt,—sade hon lugnt—I det hon vände sig om.— jag skall inta gå in till papir förr än du sätter ger mig lot.

Den var alldeles frivillig, denpna underkastelse, det syntes tydligt att den gjorde henne ett nöje.

Hans ansigte klarnade plötsligt, han kom och satte sig hos henne i soffan.

—Du skall strax få gå in,—sade han i annan ton.—Jag skall bara bereeda farbror på att du är kommen.

Hon nickade blott, till tecken att det kunde så vara.

Jag tyckte det var min skyldighet att upperrätta dig, fast det intet ser så farligt ut,—sade han,—och desutom skall farbror känna sig lugnare när du är här, bafa det är så godt som möjligt.

Det är klart att du skulle underrätta mig,—svarade hon. De voro alldeles i sin gamla röd.

—Och han var ful, derom kunde icke finnas mer än tanke. Detta ansigte som docke ens kallas tillvinnahed, men det gaf inttrycket af en pejsohlighet. Nånn man det, glömde man det ej.

Richard liknade sin far, men hvarje drag var mera utpräglad, och det som hos fadern legit dockt under prestens värksamhet, trädde här i öppen dag.

Det fans något i hela hans utseende, som antydde oppositionsmannen.

—Att han var ful, derom kunde icke finnas mer än tanke. Detta ansigte som docke ens kallas tillvinnahed, men det gaf inttrycket af en pejsohlighet. Nånn man det, glömde man det ej.

Pannan var bred; hårlet, mörkt och kortklippt, krusigt och rakt uppstående. Ögonen sätta ditto och för nära tillhöpa, hvarigenom blicken fel i en viss skärpa; näsan var tunn och djärf; munnen stor, med smala, hoptryckta läppar. Då han ej talade, skyldes den af det korta helskägget, som—injukt och krusigt—tacke halvfa ansigtet. Det var ett vackert ansigt, och det klädde honom.

—Selma, du, jag skall säga dig nägot,—sade han, rätt som det var.

—Hvad då?

Han strävade att se liknoid ut, men det ville icke lyckas; han log ändå glad sem ett solsken. Hans buttrufsjönomi hade en markvärdig forma, att klarna upp andna till ögennämlighet.

Jag är förlovad,—sade han med en anstrykning af förlagenhet, men på somma gang skarpt betraktande henne, som för sér huvud min hon skulle göra.

—Nej, men här är hennes porträtt.

—Hon tog fram ett fotografikort af sin plånbock och räckte henne det.

Hon betraktade det längre under tystnad.

—Hvarfar blef du så glad?

—Jo, om du är förlovad, så är du väl vänja dig af med att vara en sådan krubbebitare.

—Hon röndrade häftigt.

—Har jag varit en krubbebitare mot dig?—sade han.

—Ja, alltid,—svarade hon med stort åsneslug, men din fastmöt kunne få folk af dig, hon ser verkligen ut. Ta!

Hon lemnade porträttet tillbaka.

—En vacker blondin,—sade han och såg jämförande på Selmas ofriserade hår.

—Hvad heter hon?—spörde Selma.

—Elvira Kruse.

—Hon är val helt ung?

—Lika gammal med dig.

—Hon ser yngre ut på borträffet.

Forts.

Reguljära passagerarétag afga:

Sändes fritt till man.

En Indiana-man uppdragar ett undebarb medel för förlorad lifskraft.

Profvur sändes fritt till en hvar, som skrifver direkter.

Carl J. Walker Kalamazoo, Mich., har ett försäkringsskrift.

Kalmar är kämpat snöt sätts och kropspidanden till följd af förlorad man.

Dom funnit det rätta medlet, som botar svidkonden.

Han vaktar hemligheten omsoffullt; men far villing att sända ett prof af medicin till alla män, som lida af någon form af knävaghet, härsbrande af ungdomsfejör, för tidig förlösning af minne och kraft, svag rygg, varicosea och altrig. Medlet regnliggande, sätts i en särskild svedsmedel.

En bekräftelse af svedsmedlet ges vid försäkringskassan.

En bekräftelse ges vid försäkringskassan.